

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-12-07)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-12-07)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 63. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010062.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Aften, d. 7. Dec. 1861.

Mange Tak og om Forladelse! Saaledes troer jeg, at jeg herefter vil begynde alle mine Budskaber til Dem, for en s. 64 Sikkerheds Skyld. Jeg taler desværre ofte uden at tænke, og tænker, Gud være lovet, ofte uden at tale. Naar en Hemmelighed er aabenbaret for hele Verden, husker man ikke altid paa, at der var en Tid, da den ikke var det; i hiin, for Hemmeligheden, vigtige Tid, vilde jeg næppe have kunnet begaae Fredag Aftens Forbrydelse. Jeg har imidlertid begaaet den saa uskyldigt, at først Deres Brev sagde mig, at Forbrydelsen var begaaet. Dog dette hjælper ikke. Altsaa, om Forladelse! Jeg bliver uforsigtig med Aarene, i min Ungdom vilde sligt ikke have kunnet hænde mig. De maa nu være forsonlig og ikke unddrage mig Deres Fortrolighed, Venskabet vigtigste Gave.

Jeg syntes godt om Frue V[edel], meget godt. Synet af disse to Mennesker har fyldt mig med mange Betragtninger. Til langt ud paa Natten tænkte jeg paa dem, og hele Dagen have de saa godt som ikke været ude af mine Tanker. Der var noget ved Frue V., som rørte mig. Vil hun i V. finde, hvad hendes Natur trænger til? Han er dog vist et lunefuldt Menneske? Jeg kan saa godt lide ham og ønsker, at jeg maa tage Feil, men, mon disse to Naturer passe for hinanden? Mon Venskabet vil kunne voxe, naar Kjærligheden blegner? Mon han har Mandighed nok til at faae denne Qvindelighed til at underordne sig, underordne sig, idet hun stiger i Selvstændighed? Vil han være stærk nok til at staae ved Siden, eller rettere over denne Selvstændighed, uden at Forholdet forrykkes? De smiler maaskee over alle disse overilede og unyttige Tanker og Spørgsmaal af mig? Men jeg har ikke kunnet holde dem borte. Der bygges ofte saa utroligt paa Kjærligheden, Velbehaget, Forelskelsen, og dog er alt dette, desværre, af saa flygtig Natur. Venskabet, det inderlige, fortrolige, det, hvis Væsen er at voxe, naar hine Foraars Blomster visne, det er det, som holder ud et Liv igjennem. Men det er nu engang Qvindens Natur, at vi vil føle os underordnede den Mand, der knytter sin Skjæbne til vor, underordnede, idet vi dog ønsker, at han skal see op til os. Der er ingen Modsigelse heri. De Svage af vort Kjønn trænger til en Mand, de kan støtte sig til, de Stærke til en Mand, der kan moderere vor Styrke og tvinge den ind under Qvindelig-hedens Afhængighed. Det er derfor altid betænkeligt for en Mand at forene sig med en selvstændig Qvinde, thi s. 65 han maa da være en Mand i Ordets fulde Betydning, hvis han ikke tidligt eller seent skal føle sig trykket.

Ja! Skal jeg nu sende Dem disse Linier eller ikke? Hvor er hun nu faldet paa alt dette, siger De vist? Maaskee jeg i Morgen, i Dagens Løb, seer Dem, og kunde da mundtligt bedre end skriftligt forklare alt dette, ifald De bryder Dem om nogen Forklaring. Ved at sende Dem disse Linier gjør jeg, hvad jeg dadler hos andre Damer, jeg skriver Dem saa mange Breve til, at det ret er en Skam, men det er jo qvindeligt at være insequent.

...